

או כוונות בלתי מוסריות, כפי שמענה העתונות האמריקאית.

השבוע הגיע למערכת, "העולם הזה" סיפורה הכלי עדי של הזמרת, החושפת בפעם הראשונה את השחוריות והגאנגסטריזם מאחורי הקלעים של חיי הכיכור בניו יורק, אליהם נקלעה טובי בעלי-כורחה.

להלן סיפורה האישי של אסתר טובי.

במשך שבועיים אפפה תעלומה את פרשת ההתיקה על הזמרת הישראלית אסתר טובי בניו יורק, שהסתיימה במאסר מנהיג כנופיות גאנגסטרים עלי ירי המשרתה האמריקאית. מאז פורסמה אותה ידיעה בודדת בעתונות האמריקאית והישראלית על פרשת התקיפה המזוהה, השתק העניין מכלי שיוורע מה היתה מטרת התוקפים: נסיון סחיטה,

לא היה שום "אונס"!

עסקי-שעשועים, אולם זאת רק הסחאה. למאפיה יש גם חלק ניכר בעלייתה המסחרית של הזמרת האטלקית קוני פראנססי.

★ ★ ★

מופרט זים רגל מניין

כך החליטה והטעה מצוין אתי לי רשימה שלהם. כמה אנשים התקשרו אלי והפעילו עלי לחץ בדיכורים ושכנועים. אני אישית התייחסתי לעניין בקלות ראש. חשבתי שהם חומדים לצורך ושהם משחקים בי שודדים. ביחוד כשהוצעה לי תמורת הסכמת דירה פרטית גדולה משלי, מכונת צמודה עם נהג, חוזה הופעות בבייטון סטריט, לא כמספר ראשון, לעתידה, אבל עם משכורת של אלפיים דולר לשבוע בי משך השבועיים הראשונים, עד שאגיע לארבעת אלפים דולר לשבוע.

הלידור של כנופיה זו הינו טיפוס מעניין. בוב רוי קינמון הוא בחור גבוה, בן 31, בעל חנות תכשיטים. הוא אמר-פסל, העושה את התכשיטים המפוארים ביותר בניו יורק. יצירותיו נמכרות בחנויות כמו טיפ-ניס (ראיתם את הסרט ארוחת-בוקר ב-טיפניס, עם אודרי הופר?). אולם הוא מופרע, ויש לו רגל מקוץ. הוא החליט שלי אין מה להחליט. אני שייכת להם בין אם אני רוצה בזה או לא. ואם ליאו פולר לא יעלה לי את המשכורת לאלף דולר לשבוע, אז אני שרה שם יותר. אשר לחוזה, פולר יצטרך לבטל אותו, אחרת ישרו לו כמה צלעות.

אחרי כמה ימים הופיעו בחדרי במלון כמה חברה, שנועדו להיות הבוטיגארדס שלי, וזהו זה.

הם עבדו עלי במשך שבועיים. נתנו לי זמן לחשוב, וכשחשבתי ואמנתי להם ש-אני מעוניינת, הודיעו לי שאינם שואלים אותי.

ביום ראשון אחד הופיע בוב עם כמה חברה בדירתו, והודיע לי שבערב אני מרי פיעה בסברה ושארין כלל צורך להודיע לי ליאו פולר. הם יתקשרו אתו למחרת בקשר לחוספת-שכר, ואם הוא יסרב, יהיה עלי לחתור על החוזה. בוב הודיע לי על הדירה שקנה עוברי (ושבעליה מטלפנים אלי עד היום מדוע אני באה לגור בה) והראה לי את המכונית שלי. המכונית יצמדת עד היום למטה, כיוון שהיפתחותה הם אצל הלידור והמכונית נרשמה על שמי. אין אומי רים — אל תשאלו!

★ ★ ★

"היא שברה את המיטה!"

מאז החליטה ההצגת הגדולה. בוב קינמון הוזה, שהופיע בדירתו בעשר בוקר, התחיל לקרוע את כל השמלות שלי, בטענה שאין הן מספיק יפות ושהן חושפות יותר על המיטה אחי. "לך יש קול" טען. "את לא צריכה להופיע בשמלה עם דקוטה כדי להצליח. ליאו פולר עושה ממך משהו זול בכונה תחילה." אחרי שקרע את כל השמלות והשחית את הנעלים שלי, שבר את המיטה. שבר אותה ממש, כי אמרו: "את לא תישני כאן יותר ממילא!" ובכל פעם שניסיתי לומר משהו, או לנסות

Show Business מסתבר שזה מקור לא-אכזב ורחמים קלים. רוב מועדוני-הלילה הגדולים והמפוארים בניו יורק, כמו קופה קאבנה, לאטין קוורטר רבייטון סטריט, מן המפורסמים ביותר באמריקה, מחולקים בין הרקסס של המאפיה ומשלמים להם דמי כופר קבועים, כדי שלא יגזעו בהם לרעה. הרקסס פורשים את חסותם על האמנים המופיעים במקומות אלה, מפרישים להם חלק משכרם ואת היתר נוטלים לעצמם. הגאנגסטרים הם הקבועים היכן יופיעו והיכן לא. כדי להעריך את כוחה של המאפיה די לציין, שבין האמנים המופיעים במועדונים אלה נמצאים סמי דייזיס הצעיר, פרנק סינטרה, פבי לי, פול אנקה, דין מרטין, לנה הורן, נס קינג קול ואחרים. בדרך כלל מניחה המאפיה את "ידה" שחורה רק על משהו בטוח, או על כשרון מבטיח, וזה די מחמאי לי. ידוע, למשל, שפרנק סינטרה הסתכסך אתם לפני שנתיים נחשב כמחוסל מבחינת הקריירה שלו. אולם בעזרת המאפיה הם מילאו את תביעות-הנגינה שיש להם מנופול מוחלט עליהם, בתקליטים שלהם. הוא עלה שוב במהירות מסחררת ונחשב למלך. הוא העז להסתכסך אתם ומאז אין הוא מופיע יותר בניו יורק. הטענה הרשמית שלו, שאין הוא רוצה למסור טביעת-אצבעות במשרתת ניו יורק, כפי שהחוק דורש מכל העוסקים ב-

הפירסום העצום שניתן לי בניו יורק מירור בתחילת ינואר, אשר פירסם את תמונתי על פני עמוד שלם, עשה את שלו. הוצפתי טלפונים, מברקים והצעות שונות. פרסום זה משך לא רק את הקהל למ-עדונו של ליאו פולר, בו אני מופיעה, אלא גם את תשומת ליבה של כנופיות סחטני המאפיה, שהריחו הודמנות לרחמים נאים על חשבוני בניו יורק, יותר מכל מקום אחר בעולם, מחפשים תמיד את השונה, את ה"דש", כי העיר הענקית מוצפת זמרים ה"נראים וגשמיים" כאילו נוצקו כולם בתבנית אחת. בין אם חוש-הירח של הגאנגסטרים הוא טוב או לקוי, על כל פנים הם החליטו לפרוש עלי את חסותם.

כדי להבין מה קרה, יש להכיר קצת את הבעיה בכללותה. אני עצמי איני יודעת עליה הרבה, אולם מנסיוני האחד וממה ששמעתי פה בניו יורק, אני כבר יכולה לצייר תמונה מסוימת, שתראה אולי מורה בארץ, מפני שאצלנו היא אינה אקטואלית ואין כל חשש שתהיה כזאת ביום מן הימים.

הגאנגסטרים מסוגו של אל-קפונה, חוסלו. אולם הם לא נעלמו לגמרי. הם פשוט צורה ולבשו צורה. אלה ששרדו בחיים מן הימים הטובים, יושבים כיום תחת גפנם ותחת תאונתם, ואילו הגאנגסטרים של היאנג ג'נירשן התלבשו על ענף ה-

אסתר טובי בניו יורק
"פחדתי להתלונן במשרתה..."

לעצור אותו, הוא העיף לי סטירה. אחרי שהרסו את כל הדירה במלון, התחלתי לתפוס עד כמה הם מסוכנים ועד כמה המצב רציני. הם עמדו לקחת אותי לדירה החדשה ולמרות האזהרה החמורה מצידם לבל אעז לקרוא למשרתה, הצלחתי להחזיק בהם בשעת היציאה מהמעלית ונחפס כשברשותו אקדח בלתי טעון ללא רשיון ומרואנה.

המשרתה יצעה לי להתלונן על חבלות גופניות ועל Morals Offense שזה מחקר למשהו שנקרא נסיון לאונס, אך רחוק מזה. כל זה מתוך כוונה להרבות את סעיפי האשמה של האיש וכתוצאה מכך להגדיל את דמי הערבות, מתוך תקווה שהוא לא יוכל לגייס את הסכום. אולם משהדבר לא נראה לי, ויתרו על זה, והחליטו להוציא אותי בכלל מן התכונה ושיבשו את שמי בכתכתן.

המשפט צריך להתקיים במחצית פברואר, אולם אין בדעתי להופיע בבית-המשפט. העובדה שהמשרתה מצאה עלי אקדח ו-מרואנה מספיקה לבדה כדי לכלוא אותו ול-הרשיעו בבית-המשפט. אני — אני הכרחית למונה, אלא אם יש בדעתי לספר על המכות וכיצד הגיע אלי אותו אויב-קט, מה היא רוצה ממני ומה לא. לאן הוא רצה לקחת אותי, למה איים עלי באקדח ומדוע קרע את נעלי ושמלותי והרס את דירתי במלון.

אילו הייתי מופיעה בבית-המשפט, היתה תמונתי מתפרסמת והעיתונות היתה עושה מטעמים וזלים מן הספור לפרטי-פרסיו. אין בדעתי להבנות מכל העניין, כיוון שאף פעם לא רציתי להבנות משערוריית.

האמת היא, שאני גם פוחדת להופיע בבית-המשפט מחשש משהו יקרה לי. אין לשכוח שזו כנופיה ולא איש אחד. כל הזמן הזהירו אותי שאם אעז לקרוא למשרתה, זה יהיה הסוף שלי. אנשים המכיר רים את כל הסיפור יעצו לי לצאת מכל העניין ולומר למשרתה שאין בדעתי להתלונן מלל, כדי לשכך את המתח של ה"רקסס". אפילו במשרתה היו כמה שוטרים יהודיים שלחשו בי באוזן: "למה באת בכלל לכאן? המשרתה לא יכולה להכריח אותך להתלונן אם אינך רוצה. בכלל, הכנסת את עצמך לצרות." למשרתה היה עניין רב לגולל את הסיפור בפומבי, מפני שזו לא בעיה שלי בלבד, אלא אחת הבעיות ה"רציניות ביותר כאן."

הנוצץ את תפקיד התובע, במחזה שיוצג במקום עליזי אסירים ואילו "האדם השלישי" יהיה סניגור הנאשם... **רופא-נוסע** בעפולה, לאחר שדיירי אחת הדירות חשבו כי סוכן-הספרים שוכנס במקרה לביתם הוא הרופא לו חיכו משעות הבוקר, ניצל ה"סוכן" את הסעות הפשוט וברק את האשה החולה, הובא למשפט לאחר שנתגלתה זהו תו האמתית... **חכמת חיים**: בתלי אביב, לאחר שחייכתה למעלה משעה לידיד שלא בא לפגישה, צנחה נערה בת 17 על המדרכה מתעלפת, ידיעה, כשהתעוררה, כי "לעולם לא תסמוך עוד על גברים."

דקקת כפיה לרמות את משפחות הנפטרים.

הווי

צבא העם: בפתח-תקוה, פנתה תור שבת המקום לעזרת שופט שלום, כתבה וביקשה לשלוח לה כמה חיילים צעירים עליה מפני שכניה המתנכלים לה... **הכל בכל מכל כל**: בירושלים, פירסמה אשה מ-דעה בעתון, בה כתבה: "אני מוכרת בגדים משומשים, לפתח אתרוגים, יודעת ליצוק עופרת, ספרית לגבורות ובעלי זגג ועורר-קדיש ואזכרות-נשמה"... **אל תרדן את חברך**:... במעשיהו, יגלם "הפורץ

את החלקים התסרים ואלה הוסמנו בקברו של המת.

בשיחה שניהל אחד מקרובי המת עם מזכיר בית-החולים, התנצל המזכיר על המעשה. הסביר שאין באפשרות בית-החור לים להשתמש במקרים כאלה בצמר גפן סטריילי, כי זה סופג את הרטיבות ומת-רכך. לעומת זאת, טען המזכיר, נעשתה שגאה אחרת: היו צריכים להטמין בגופה בגדי גבר ולא בגדי אשה.

הסברו והתנצלותו של המזכיר לא היו נחוצים אילו היתה אפשרות חוקית להשיג את כל הדרוש למקרה-הרפואי, ללא ה-

גופה ולציני קרובי המת הנדהמים נתגלו בתוך הגופה: כיבוע ברט, תחתוני-אשה שמלת-אשה וגרביים.

הקרובים, שחסו על כבודיהם ואשתו, לא חוללו שערוריה. הם קברו את המת, ניגשו מיד לאחר ההלוויה לרבנות, תבעו את התערבותה.

אנשי הדת, הששים לכל מקרה מעין זה, מיהרו לפנות למנהל בית-החולים, תבעו ממנו את החזרת חלקי הגפה המנותחים. אם לא תתמלא בקשתם בו ביום, איימו יערכו בעיר הפגנה שקטה.

מנהל בית-החולים נענה לבקשה, החזיר